

Blomstre som en rosengård

Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1837

Melodi: J. P. E. Hartmann, 1861

1.

Blomstre som en rosengård
skal de øde vange,
blomstre i et gyldenår
under fuglesange,
mødes skal i stråledans
Libanons og Karmels glans,
Sarons yndigheder.

2.

Ryste mer ej noget knæ,
ingens hænder synke,
skyde hvert udgået træ,
glatte sig hver rynke,
rejse sig det faldne mod,
rinde let uroligt blod,
frygt og sorg forsvinde!

3.

Herren kommer, Gud med os,
troen på ham bier,
byde skal han fjenden trods,
som sit folks befrier;
alt betales på ét bræt:
fjenden sker sin fulde ret,
folket dobbelt nåde.

4.

Skæres for den sorte stær
skal da øjne mange,
døve øren, fjern og nær,
høre frydesange,
som en hind da springer halt,
stammer, som for målløs gjaldt,
løfter klart sin stemme.

5.

Så i Herrens helligdom
grant Esajas spå'de,
tiden randt, og dagen kom
med Guds lys og nåde,
med den Guds og Davids søn,
som gør end, i lys og løn,
paradis af ørke.

6.

Ære med vor høje drot,
med hans Ånd tillige!
Sammen de gør alting godt
i vort himmerige,
døve, selv på gravsens bred,
øren får at høre med,
stummes læber sjunge.

7.

Højt bebude gyldenår
glade nytårssange:
Blomstre som en rosengård
skal de øde vange,
mødes skal i stråledans
Libanons og Karmels glans,
Sarons yndigheder!

Nicolai Frederik Severin Grundtvig, 1783-1872

Johan Peter Emilius Hartmann, 1805-1900